

Kormos István

**Vackor az első bében
Vackor világot lát**

Vackor az első bében

Egy pizsén pisze kölyökmackó vigasságos napjairól

Hol volt,
hol nem,
messze, messze,
volt egy boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos
Vackor nevű kicsi medve,
nem is medve,
csak egy apró,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizsén pisze kölyökmackó.
Igen kedves medvebocs volt,
de nagy bibi volt vele:
állandóan csavargáson
járt a nagy mackóesze.
Ezért otthon
fülön kapták,
egy szép napon fülön csípték,
azzal óvodába adták.
Hej, óvoda,
óvoda,

fényes volt az ablaka,
tágas volt az ajtaja,
de szép tiszta
minden terme,
zsibongott sok
gyerek benne,
az volt még csak kacsalábon
forgó ékes palota!

Hej óvoda,
óvoda,
de sok gyerek
járt oda:

Katona Anna – egy,
Varga Bence – kettő,
Pór Jutka – három,
Fazekas Marci – négy,
Fazekas Eszter – öt,
Domokos Matyi – hat,
Vas Pista – hét,
Pengő Gyöngyi – nyolc,
Fodor Dávid – kilenc,
Kovács Vicu – tíz.

Tíz,
tíz,
tisztá víz,
sok gyerek,
sok cseprő-apró,
és közöttük az a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizén pisze kölyökmackó.

Mennyi játék!

Hogy soroljam?

Ahány csudás játék volt ott,
hogya sorolni akarnám,
nem is volna annyi ujjam!

Ott tanult meg játszani.

Mert addig csak
fára mászott,
barlangokban bújócskázott,
bundájára nem vigyázott,

addig nagy igyekezettel
– s szörnyű kedvvel! –
próbált Vackor, ama boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos
bundájának ártani.
Hát jól tette
apja, Mackor
és anyja, Mackorné asszony,
hogy a híres pizsén pizsét
kezdte ráncba rántani!
Használt neki,
mondhatom,
használt az a fényességes,
kacsalábon pergő-forgó,
gyönggyel ékes
óvoda igen-nagyon!
Mert a mézet nem szerette:
megszerettették vele.
Mert nem tudott jól játszani,
szólt neki Domokos Matyi,
szólván szólt a jó Domokos:
– Édes kis Vackor, gyere!
Megtanítlak játszani én,
mert nagyon játékos vagyok én,
fő-fő játékos vagyok én,
de amire megtanítlak,
nem amolyan *durrbele!*
És mivel őpizsesége
sose látott kanalat,
meg kellett tanuljon enni,
és a szép evésben senki
olyan gyorsan nem haladt.
Mert mászhatnékja volt mindig,
mászott az asztal alatt.
Asztal alól brummogott:
„Hóha, hóha,
hóha, hó!
Fára mászni
vóna jó!”
Volt napos

vagy hatvanhatszor,
s bizony akkor
volt a legboldogabb Vackor.

Mert addig még azt se tudta,
hogymilyen is a hajó,
elvitték a Balatonra
egy csöpp nyári vigalomra,
gázolt is a hullámokba,
orra előtt egy vitorla
fehéren zengett magosba,
ő meg csak azt kiáltozta:
„A mackónak ez való!”

Szóval,
hogya szót ne csűrjem,
igém soká ne csavarjam,
ott, az öreg óvodában,
ama fényes palotában
víg élet folyt szakadatlan.

Hanem vége lett.
Örök életében senki
csak óvodás nem lehet.
Akik hatévesek lettek,
nem kaptak tovább helyet,
hát egy szép napon elhagyták
sokan ama fényességes,
vigasságos termeket.
Társaikkal kezét fogták,
iskolába iratkoztak.

A Kökörcsin utca végén
áll egy híres iskola,
óvodáskorból kinővén
ment pizén pizénk oda.
Első bébe ment az apró,
oda ám az a csöpp boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizén pisze kölyökmackó.

Rikogatva akkor
iskolás lett Vackor.

Első nap az első bében

Haja,
haja, hé!
Megnyílott az ELSŐ BÉ!
Vackor hátán
iskolatáska,
apró lépteit szaporázza,
szeme előtt nagy fehér tábla:
KÖKÖRC SIN UTCA
– olvassa Vackor.
– Eredj, fiam, az iskolába!

Megy,
megy,
megy az apró,
megy a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizén pisze kölyökmackó.
Iskola előtt megáll.
Nézdegéli a kapuját.
– Nohát – mondja. – Ilyen csudát!
Nagyobb mint az óvoda.
Indulás, Vackor, nosza! –
S a kapun besétikál.

Haja,
haja, hé!
Orra előtt kitért ajtó,
rápingálva: ELSŐ BÉ!
Ajtóban néni:
Demény Eszter,
int a piszének,
s nevéen szólítja:
– Ha hívlak, akkor
gyere is, Vackor,
ne kelljen hívni
téged ezerszer!
Tanító nénid leszek,

gyere, te mackógyerek.

Odabenn ELSŐ BÉSEK

vidáman nevetgélnek:

Nagy Balázs – egy,

Kormos Luca – kettő,

Keszthelyi Dani – három,

Hidegkuti Márta – négy,

Zelnik Bálint – öt,

Parancs Panni – hat,

Domokos Matyi – hét,

Maros Donka – nyolc,

Csukás Pista – kilenc,

Zachár Zsófi – tíz.

Tíz,

tíz,

tiszta víz,

sok gyerek,

sok cseprő-apró,

tizenegyedik közöttük

az a boglyos,

lompos,

loncsos

és bozontos,

piszén pisze kölyökmackó.

A sok benti suttogás

lesz végül nagy zajogás.

Sűrű a kedv az iskolapadban,

s amikor belép piszén piszénk,

viháncos harsány nevetés csattan:

– Haja, hé!

Nézzetek!

Ez egy mackógyerek!

De akkor Eszter néni

az osztályt végigméri:

– ELSŐ BÉ! Figyelem!

Most egy kis csend legyen!

Ez a kismackó Vackor!

Nagy kár, hogy ilyen boglyos,

hogy a bundája lompos,

hogy loncsos és bozontos,

de csöppet se kolontos,

és ha okosak vagytok,

nem nevetitek akkor.
Igazán nem tehet róla,
hogy ilyen az a bunda,
de ő már többet is tud,
mint azt, hogy „brumma! brumma!”

Veletek együtt megtanulja,
amit tanulni kell!

Hát ezt a pizsét társnak
csak fogadjátok el!

Vackort Domokos Matyi
mellé leülteti,
mivelhogy őt a csöpp bocs
már régen ismeri.

Előtte Csukás Pista ül,
mögötte Zachár Zsófi ül,
a katedrán pedig

Eszter néni ül egyedül.

Az osztálykönyvet kinyitja,
és apró gyöngybetűkkel
mindük nevét beírja.

Egyszer csak Vackort kérdezi:

– Mi a papád neve?

Vackor zavartan dűnnyögi:

– Mackor az ő neve...

– Mi a foglalkozása, mondd!

– Az biza medveség...

(Erre kitör a nevetés,
hogy belezeng az ég!)

– Milyen medveség, kis pizém?

– Hát... izé... erdei...

– Vackor! Az nem foglalkozás!

– De hiszen medve a papám,
barna bundája van neki...

Akkor Eszter néni föláll,
és Vackort megsimítja,

– No, ülj le szépen,

kis pizém. –

S nevét a könyvbe írja.

Ismerkedik egymással
a sok nyüzsgő gyerek,
de Vackor áll közöttük,

hüppögve pityereg.

Domokos Matyi kérleli:

– Ne sírj, kis boglyosom!

Ez itten már nem óvoda,
ha nevetnek, ne nézz oda,
semmit ne végy zokon.

Zachár Zsófi is mosolyog,
s vele Kormos Luca,
aki a padban imbolyog,
mint egy kölyökruca.

Végül megenyhül csöpp szíve,
és már velük nevet,
dúdol velük hazafelé
egy kedves éneket:

„Egy boszorka van,
három fia van,
iskolába jár az egy,
másik bocskort varrni megy,
a harmadik ül a padon,
a dudáját fújja nagyon,
de szép hangja van,
dana-dana-dan...”

Fényesen sütött a nap,
igen magasan,
tetszett neki az az ének,
s örült, hogy a kismedvének
fényes kedve van.

És hazament akkor
ebédelni Vackor.

Vackor elbeszéli a szüleinek, hogy milyen az az első bé!

Haja,
haja, hé!
De sok csudás titkot őriz
a csöpp boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos
pizén pisze kölyökmackó
előtt az az ELSŐ BÉ!
A sok titkot
majd megfejt,
azaz minden tudnivalót
megtanul,
ahogy más senki!
Ment haza,
ment, röpke lábbal,
ment oldalán Parancs Panni,
Kormos Luca
Nagy Balázssal.
Kapujuk nyitván köszönt nekik:
– Szerbusztok, társak!
s nevetett gyöngyen,
nevetett Vackor teli szájjal.
Kérdezte papája,
az öreg Mackor:
– No fiam, hazajöttél?
Vége az első napnak, Vackor?
Mamája: Mackorné asszony is
kinn állt a konyha előtt,
s azt mondta:
– Jó, hogy jössz, csibém!
Azzal a pisze orra elé
dugott egy nagy serpenyőt.
Mi volt a serpenyőben?
Huszonhét palacsinta!
Ahogy Mackorné azt sütötte,

az még a palacsinta-minta:
háromban áfonyalekvár,
háromban vörös ribizke,
kilencben cukros mandula,
hétben harmatos piszke,
a megmaradt ötben mák.

Rikkantott a pizsén pisze:
– Bendőmbe mind, palacsinták!
Keblemre borulj, világ!
Ebéd után brummantott
három szívbeli jót,
s a két mackószülének
kezdte fűzni a szót:

– Ajha!
Kökörcsin utca!
Ott áll az iskola!
A ti csöpp Vackorotok
tanulni jár oda!
Tanító nénim Eszter néni,
másik nevén Demény,
hogy mindent megtanulok tőle,
nagy bennem a remény.
A szeme tiszta kék,
a haja barnásszőke
vagy szőkésbarna talán,
s amit tudni kell, igazán
én kicsiholom belőle.
Van sok iskolatársam is,
fiú, lány – épp elég!
Mindjárt sorolom őket,
ha nem soroltam volna még:
Nagy Balázs – egy,
Kormos Luca – kettő,
Keszthelyi Dani – három,
Hidegkuti Márti – négy,
Zelnik Bálint – öt,
Parancs Panni – hat,
Domokos Matyi – hét,
Maros Donka – nyolc,
Csukás Pista – kilenc,
Zachár Zsófi – tíz.
A tizenegyedik én vagyok,

ki a sok ELSŐ BÉS között
az egyetlen mackó vagyok.

Kérdi az öreg Mackor:

– És hozzád kedvesek?

Vackor komolyan válaszol:

– Azért, mert én mackó vagyok
engem különös módon
szeret a sok gyerek.

Mackor papa megnyugszik,

Mackorné bólogat:

– Aztán tanulj, csibém!

Nehogy még temiattad
megszólják lustaságért
a csöpp boglyosokat.

Piszénk ül jóllakottan,
csöpp palacsinta-evő,
rikkant három harsányat,
hogyan belezeng a tető.

Mancsait összezárva
a táskájára üt:

– Mert a fiatok boglyos,
és a bundája lompos,
és loncsos
és bozontos,
egy csöppet se kolontos,
hát megállja helyét
aszondom:

MINDENÜTT!

Ma még csak ismerkedtünk,
holnaptól – TANULÁS!

Írás,

olvasás,

számтан,

ének,

kör-

nye-

zet-

is-

me-

ret,

torna,

én nem félek –

s csak néha játszadozás.
Ez már nem óvoda!
Teljesen ISKOLA!
Aki
a lábát
oda beteszi,
tanulni járhat csak oda.
Egy ÓRIÁS TÖLCSÉRE
van Eszter néninek,
a tölcsérből fejünket
tudással tölti meg!
Azzal a csöpp pisze
az udvarra szalad,
vet olyan cigánykereket,
hogy majdnem nyaka szakad.
Örül a két mackószüle,
hogy komoly a gyerek,
de Mackorné mama
egy sort még pityereg:
– Játssz csak!
Játssz te apró,
lompos,
loncsos
és bozontos,
játssz te ELSŐ BÉBE járó
pizén pisze kölyökmackó!
És estig még akkor
bukfencezett Vackor.

Vackor Csirió mókuskáról mesél a gyerekeknek

Haja,

héj!

Egy szép napon

áll Vackor az ELSŐ BÉVEL

az iskolaudvaron.

Új óra jön:

tornaóra,

arra vártak

reggel óta.

Hanem a tornatanár

már tizenhét percet késik,

az utcán hiába nézik,

tán az autóbusha elakadt,

vagy csak a mezőre szaladt

ebben a csudás időben,

s most futkos le-föl a zöldben.

Eszter néni súgja csöndben:

– Ó, csak végre jönne már!

Mert tornaórát nem tarthat,

kisüt valamit íme:

– Tudnál-e mesét mondani?

Nagyon szeretnénk hallani!

Mesélnél-e, kicsi Vackor?

Zendíts rá, te csöpp pisze!

Felel csöndesen a boglyos,

felel Vackor:

– Hát... egy mesét... igen

tudok...

Amit könyv nélkül is fújok...

Hanem figyeljeteK akkor!

Kiáll a gyerekek elé,

ki az apró,

és mond egy csudás csöpp mesét,

mond a hírességes boglyos,

lompos,

loncsos

és bozontos,

orrhegyéig pizén pizze
ELSŐ BÉS csöpp kölyökmackó.
Előbb még köhintget hármat,
aztán vígan belevághat:

– Hol volt,
hol nem,
volt a Mátrában,
ahol a meggyfán
terem a kókusz,
volt,
ahogy mondom,
egy kicsi mókus.
Csirió volt a neve!
Rozsdaszínű a farka,
csöpp puha gomb az orra,
arany csillag a szeme.

Hát ez az édes Csirió,
ez tudta még csak,
hogymi jó!
Egész nap ugrált
fáról fára,
vidám országa
volt a Mátra.

Egy napon,
szép fényesen,
sétálgat Csirió mókus,
sétálgat fenn a Mátrában
a tücskös zöld réteken.
Aznapi volt mamája
születésnapja,
s gondolta: virágot szed neki,
aztán a sok vadvirággal
odújuk telirakja.
Sétálgat csöpp Csirió,
s látja, hogy körben a réten
van virág,
van millió.
Sugaras szívvel szedi,
két marka majdnem teli.

Hanem,
hajahhaj!
Közeleg szörnyű baj!

Mert a mókuska
nem veszi észre,
hogy egy settengő
ravaszdi róka
követi loppal
az erdő óta,
követi őt a tücskös rétre.
Hason a fűben mászik,
csak farka bojtja látszik,
és a sok hegyes foga
épp mókushúsrá vásik.

Szömörcebokor mellett
megáll Csirió mókus,
s csöpp hangján énekelget.
Nem tudja, mi a vész,
ezért olyan merész.

A róka már közel,
méregeti magában,
hogy zsákmányát egy szuszra
hogyan ragadja el!

Akkor arra száll
egy kisrigó,
s kiált a mókuskának:
– Menekülj gyorsan, Csirió!

Szalad Csirió
föl a fára,
rohan a ravaszdi
róka utána.

Már az odúban Csirió,
fa alatt dühös a róka,
mert nem jut neki semmi jó.

Fenyeget csak fölfele:
– Megállj, te Csirió mókus!
Csak egyszer onnét legyere!
Leszel még a vacsorám,
rozsdálló farkú komám!

Akkor a vállán
nagy mancsot érez,
dörmögő hangot hall,
s az a hang kérdez:
– Micsoda? Miket beszélsz?

Az édes Csiriót fenyegeted?
Kapsz most három nagy pofont,
hogyan elrepül a fejed!
Nesze! nesze! nesze!
Meg ne süketülj bele!

Egy öreg mackó
áll mögötte,
aj, de súlyos
az a nagy ökle.
Ravaszdi nyüszít-nyivákol,
nem bújhat a szorításból.

– Kotródj a Mátrából,
hordd el az irhád!
Hogyha meglátlak,
azt ki se bírnád!
Mert megnyuvasztalak,
te settengő alak!

El is kullogott,
el a róka,
Csirió boldogan
él azóta.

Ugrál a Mátrában
fáról fára,
talál a réteken
ezer virágra,
s mert gondja nem lehet,
él a világba.

Ezt elmondva akkor
fölkacagott Vackor.

Zachár Zsófi megsúgja Vackornak, hogy van egy piros mackója

– Haja,
haja, hé!
De szeretlek, ELSŐ BÉ!
Eszter néni elvezetget
minket a Tudás elé.
Ilyen jókat
gondolt Vackor,
s körülnézett az osztályban,
körüli teli szívvel akkor:
Nagy Balázs – egy,
Kormos Luca – kettő,
Keszthelyi Dani – három,
Hidegkuti Márta – négy,
Zelnik Bálint – öt,
Parancs Panni – hat,
Domokos Matyi – hét,
Maros Donka – nyolc,
Csukás Pista – kilenc,
Zachár Zsófi – tíz.
Tíz,
tíz,
tisztá víz,
sok gyerek,
sok cseprő-apró,
tizenegyedik közöttük
ő,
a pisze kölyökmackó.
Nem kívánt elcsalinkázni,
barlangokban bújócskázni,
nem dörmögte:
„Hóha, hó!
Fára mászni
vóna jó!”
Most is
folyik az óra,
folyik az első

csöngetés óta,
táblánál Eszter néni,
őt a csöpp piszén pisze
ragyogó szemmel nézi.

De Zachár Zsófi megböki:

– Vackor, figyelj ide!

Egy nagy titkomat rád bízom,
és másra senkire.

Képzeld, mim van nekem:

otthon egy Piros Mackó.

Hogyha te még kicsiny vagy,

ő csak igazán apró.

Hegyezi Vackor a fülét,

ahogy hátra figyel,

most nem törődik,

bizony nem, az a boglyos,

lompos,

loncsos,

bozontos

kismackó Eszter nénivel.

Csak Zachár Zsófit figyel,

az meg tovább suttog neki:

– Képzeld,

egy kék szalagja van,

a talpa meg fehér,

és képzeld, írás van a talpán,

az mindennel felér.

– Mér?

Mi van a talpára írva? –

suttogja a pisze.

– Képzeld,

valami furcsaság!

Már meg akartam fejteni,

s nem mentem semmire.

– Mér?

Nem tudsz olvasni talán?

– De elég jól tudok. –

És Zachár Zsófi a piszének

továbbra sutyorog:

– Csakhogy nem magyarul van

írva,

hanem színfranciául.

Horkant Vackor egy csudajót,
hogy Eszter néni ámul.

Akkor egy kicsit abbahagyják,
de Zsófi újra kezdi:

– Képzeld,

ez áll a talpán:

MADE IN FRANCE,

és ezt otthon

ugyan nem érti senki!

– Óóóóóó! –

brummant a pizén pisze –

Francia Piros Mackó?

fülemnek ez a MADE IN FRANCE

igencsak furcsán hangzó.

– És képzeld –

suttog Zsófi –,

ha kulccsal fölhúzom,

vidáman szedi lábait

az erdei úton.

– És fára mászik-e?

Zachár Zsófi felel:

– Sajnos, azt nem tud,

mivel nem élő,

s nem brummogó,

csak döngicsélő,

mert ez benne a csel.

Képzeld...

– Mit kell képzelni? –

kérdezi Eszter néni,

s a két suttogót-buttogót

szigorú szemmel végigméri.

Vackor zavartan krákog:

– Izé... egy jó dolog,

amit én, Eszter néni,

mostan kigondolok.

Tetszik tudni, mi az?

– No, mondjad csak, te apró!

– A Zsófiéknál otthon él

egy pici Piros Mackó!

Most olvasás helyett

az egész osztály hozzájuk mehetne,
megnézni, ugyan kicsinál
az a francia medve.

Erre kitör a nevetés,
a falat szétvető,
Vackor lesunyja a szemét,
de aztán végül ő lesz
a fő-fő nevető.

Azt mondja Eszter néni:

– Vackor, ez iskola!

Amikor tanítás van,
nem megyünk sehova.

Az olvasást folytassuk!

S mind könyv fölé hajol.

Ám a pizsén pisze
szíve még zakatol:

– Óóóóóó!

De szeretlek, Zsófi!

Téged is, iskola!

És téged: Piros Mackó!

Bár nem láthattalak még
e világon soha!

Egész a csengetésig
már nem is gondolt másra,
csak a piros bundájú,
kékszalagos nyakú,
és tiszta fehér talpú
távoli rokonára.

A plafonon akkor
csak őt látta Vackor.

Vackor a táblánál, de csak tolmáccsal akar felelni

Aj,
te csudás iskola!
Megtanítasz
minden jóra!
Most például mi kezdődik?
Számolás és mérés óra.
Eszter néni hármat tapsol:
– ELSŐ BÉSEK!
Figyelem!
Most senki ne mocomogjon,
a lábával ne dobogjon,
ceruzával ne kopogjon,
most
mélységes
csönd legyen!
Csöndben is az ELSŐ BÉ!
Mert tudják, hogy Eszter néni
szépen,
csöndben
vezetgeti
őket a tudás felé.
Kérdi Hidegkuti Mártit:
– Ugye, van egy rollered?
Felel Márta:
– Van rollerem.
Vígán szaladozgat velem.
Mondja erre Eszter néni:
– No, az ugyan jó lehet.
De tovább kérdezi őket:
– Neked is van, Nagy Balázs?
Felel Balázs:
– Van rollerem.
Kati néni vette nekem.
Amikor elindul velem,
az még csak a szárnyalás!
– Jól van – mondja Eszter néni. –
Most Maros Donka felel.

Mártinak van egy rollere,
Balázsnak is van egy rollere,
hány roller ez,
mondd meg, Donka!

És Maros Donka már mondja:

– Két roller ez, Eszter néni!

Ezt bizony mindenki érti,
mert ebben az ELSŐ BÉBEN
ez mindenkit érdekel.

Folyik szépen a tanulás,
de a padban ki mozog?
Az a pizsén pisze Vackor
állandóan sutyorog.

Aj, szigorú Eszter néni!
Előbb a csöpp Vackort nézi,
aztán szelíden ezt mondja:

– Ej, Vackor!

Ez midolog?

Gyere csak ide,
te boglyos!

Gyere csak, te sutyorgásban
főkolompos!

És a tábla előtt kérdi:

– Van-e, Vackor, fogkeféd?

– Van, van, van, van –
mondja Vackor.

Nevet Eszter néni akkor:

– Pizsém! ez aztán beszéd.

Hát a papádnak van-e?

– Van, van, van, van –
mondja Vackor.

– Hát a mamádnak van-e?

– Van, van, van, van –
mondja gyorsan,

mondja hirtelen a boglyos,
lompos,

loncsos

és bozontos

ELSŐ BÉS Vackor harmadszor.

Eszter néni újra kérdez:

– Hallod-e,
pizsén pizsém!
Nem ért a felelet véget:
add össze a fogkeféket,
a papádét,
a mamádét,
a tiedét,
s mondd meg: hány fogkefétek van!
Mondd csak, és fordulj felém.
Áll a tábla előtt Vackor,
töri a fejét nagyon.
Néz a plafonra meredten,
kibámul az ablakon.
Boglyos bozontját vakarja,
nézegeti társait,
csöndben mozgatja a száját,
de lenyeli szavait.
Eszter néni újra kérdez:
– Nem tudod, csöpp boglyosom?
Gondolkozz egy kicsit, kérlek,
azt mi nem vesszük zokon.
Hanem hiába kérleli,
a csöpp boglyos szótlán áll.
Nytott iskolaablakon
ki-be fehér lepke száll.
Már majdnem elpityeredik,
csöpp gomborra bizsereg,
két szeme előtt a padban
homálylik a sok gyerek.
Végül kiböki riadtan:
– Mostan arra gondolok,
hogy tolmácsra van szükségem,
mert a tolmács jó dolog.
Eszter néni! Engedje meg,
hadd jöjjön Zsófi ide!
Álljon a táblánál mellém,
egy vagy két lépésnyire.
Megsúgok majd neki mindent,
s ő tolmácsol szívesen.
Szeretném, hogy nagy bajomban
a tolmácsom ő legyen.
Haja,

haja,
hé!
Felbolydul az ELSŐ BÉ!
Olyan nagy nevetés csattan,
hogy az iskola falai
repülnének százfelé!
Ezen elámul a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizén pisze kölyökmackó,
és tévedező eszébe
roppant tudás áll belé!
Torkát sírás nem kaparja,
fejét büszkén fölveti,
kimondja, ahogy akarja,
amivel esze teli:
– Egy fogkefe
a papámé,
egy fogkefe
a mamámé,
egy fogkefe
az enyém!
Fogkeféink megszámlálom,
s itt az eredmény a számon:
fogkeféink száma három,
kereken kimondom én!
És vidáman akkor
helyére ment Vackor.

Vackor véletlen találkozása Vas Pistával és Kováts Vicuvál

Aj,
ékes tavaszi nap!
Olyan, mint egy fényességes,
égre boruló kalap.
Korán reggel
ébred Vackor.
Hány órakor?
Éppen hatkor.
Korán reggel reggelire
édes tejeskávét kap,
mellé nagy karéj kenyeret,
rá lépesmézet eleget:
éhesen belé harap.

Aj,
te fényességes hétfő!
Az a pizsén pisze boglyos
igen vidámakat lépő,
mert most egész hétje szabad,
lévén tavaszi szünet. –
Játszani a térre szalad,
oda a sok ELSŐ BÉSSSEL,
pajtásai seregével,
mivelhogy a közös játék
dobogtatja a szívet.

Ahol a Kökörös utca
egy kanyarban véget ér,
vén platánfák állnak körben:
ott a Galagonya tér.
Közepén nagy homokozó,
benne rengeteg homok,
homokban keresztül-kasul
kicsi gyerek lábnyomok.
Homokozó szélén csúszda,
mely a homokba csúszik,
csúszdára vaslétra vezet,
Vackor alája bújjik.

És farönkök álldogálnak
nagy csomóban: az a vár,
arra pedig mászhat Vackor,
le is ugorhat akár.
Ő a platánfákra mászna,
föl a lombok magasába,
rikogat is:
– Hóha, hó!
Fára mászni
vóna jó!
De a parkőr
kiált akkor:
– Ejnye!
Kutyamája, Vackor!
Fára mászni nem szabad!
Hát a piszén pisze, boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
mászhatnékos kölyökmackó
a hintáig elszalad.
Mert hinta is van,
de mennyi!
Érdemes egy csöpp mackónak
játszani a térre menni!
Aj,
te Galagonya tér!
De sok játszó
kicsi gyerek
árnyas fáid alá fér.
Ott játszik Keszthelyi Dani
Hidegkuti Mártival,
ugrókötelezget Vackor
vígán Zachár Zsófiával.
Zelnik Bálint ül a csúszdán,
mögötte Kormos Luca,
Csukás Pista fején sapka,
trombitaszerű, fura.
Maros Donka tejet szürcsöl,
kiflit rágcsál Nagy Balázs,
Parancs Panni garázst épít,
de homokból a garázs.

Énekel Domokos Matyi
egy kicsike éneket,
mikor észreveszi Vackor
ugrókötelezés közben,
hogy a Kökörcsin utcából,
platánfák alatti árnyból
két kisgyerek fut feléje,
azazhogy csak lépeget.
Egyszer csak mellette állnak,
és az ugrándozó Vackor
szemébe belécsudálnak.
Együtt jártak óvodába,
ott voltak pajtásai.
Egyikük neve: Vas Pista,
a másiké: Kováts Vicu,
s mivel rég nem látták egymást,
szeretnének most Vackorral
a téren eljátszani.
Szólnak neki:
– Szerbusz, Vackor!
Emlékszel ránk, boglyosunk?
Amióta nem jársz velünk,
nincs is igazi bocsunk.
Kezet ráz velük a pisze:
– Aj, Pistikám, Vicukám!
Hát nem felejtettétek el
az én lompos hacukám?
Vas Pista komolyan bólint,
de hát ő mindig komoly,
mintha titkos féreg rágná:
zsizsik vagy valami moly.
Kováts Vicu hencegni kezd:
– Hegedülni tanulok!
Még egy év, kettő vagy három,
s nem lesz hegedűben párom,
mindent kívülről fújok!
Vackort nevetés csiklándja:
– Nem fújják a hegedűt!
És hogyan tudsz hegedülni,
hogya nem bírsz békén ülni,
és még óvodás a neved,

és még, Vicu, nem ismered
az A meg a B betűt.
A Vas Pista már ismeri,
azért olyan komoly ő!
Gyere ugrókötelezni,
te szájhős hegedülő!
S tartja kötelét Zsófival:
Vas Pista ugrádozik,
hanem Kováts Vicu íme
ugrás közben fölbukik.
Nagyot nyekken a homokban,
de nem üti meg magát,
mégis fölpattan dühödten,
és messzehangzót kiált:
– A szoknyám az oka, kérlek,
mert a kötélbe akadt,
még az a szerencse, Vackor,
hogy közben el nem szakadt.
Inkább hegedülök eztán,
gyere, Vas Pista, velem,
ezt a buta ugrádozást
különben se szeretem.
Nekem ez az ugrádozás
ugyan fabatkát se ér,
aki akar, ugrádozzon,
szerbusz, Galagonya tér!
S ketten ugrált akkor
Zachár Zsófi s Vackor.

Maros Donka elpanaszolja Vackornak, hogy az ő neve tulajdonképpen Szilvia

Egy délután,
éppen hatkor,
megy a Galagonya térre
kicsit játszadoxni Vackor.
Már tanult ebéd után,
hát ebben a szép időben
nem tétlenkedik szobában
őpisesége bután.
Nagyot rikkant:
– Hóha,
hó!
Játszadoxni
vóna jó!
Gondolatát tett követte.
Csöpp lépteit szaporázva,
egyszer se tekintve hátra,
iszkolt a térre sietve.
Aj, a Galagonya tér!
Az minden pénzzel felér!
Annyiféle játék van ott,
amennyi csak belefér!
Alig ér Vackor a térre,
ott zszizseg már Maros Donka.
Ül egy zöldre festett padon,
bújjván egy paradicsomba,
akkora az,
mint egy dinnye!
Mondja is a pizsén pisze
két mancsát összecsördítve:
– Héjjha,
Donka!
Hóha!
Híjnnye!
Ekkora nagy paradicsom!
Donka! Te így szereted?
Csak egy picit biccent Donka,

s bújik a paradicsomba:

– Ezt a papám találta ki,
mindig azt szokta mondani:
„Jót tesz az ember bőrének!”

Hát én csak ezért eszek.

Egy szép bácsi ül mellette,
és fogja Donka kezét.

Kérdi Vackor sűgva Donkát:

– Pajtásom, ki ez a bácsi?

– Ez, kérlek, Jakab bácsi!

Ott lakik mivelűnk szemben,
múzeummal átellenben,
és amíg árul a papám,
a téren ő vigyáz reám,
mert úgy szeret Jakab bácsi,
mint a saját gyerekét.

S már a libikókán ülnek.

Jakab bácsi a padon.

Szól a pizsén pisze boglyos:

– Derék dolog, mondhatom.

És amikor dolgozni megy,
Jakab bácsi micsinál?

– Ő amolyan művészember,
ki filmeket fabrikál.

Száll le-föl a libikóka.

Így szól Donka hirtelen:

– Képzeld csak, Vackor barátom?

Egy titkom fülednek szánom:

engem nem Donkának hívnak:

Szilvia az én nevem.

Láttál már ilyen szűlőket?

A papám

Marci lehet,

a mamám

Rózsi lehet.

Csak az én nyakamba sóztak
ilyen különös nevet.

Annyi rengeteg barátnőm,

és mind normális nevű:

Nagy Katalin,

Péter Márta,

Rózsa Jutka,
Gáspár Zsuzsa,
Donát Anna –
s csupa rendes név van hátra.
Csak az én nevem nem lehet
Szépen
csengő,
egyszerű.

Száll le-föl a libikóka.
Vackor bólínt komolyan:
– Ne is mondd Szilviám,
Donkám!
Hogy micsoda nevek vannak!
Több a soknál, csakugyan.
Például itt az enyém,
amit hordhatok örökre.
Tudod te, mi e szó: Vackor?
Ha nem, megsúghatom akkor:
vadalma avagy vadkörte.
Mért nem lehetek én Pista?
Mért nem lehetek Laci?
Nem kaphat normális nevet
egy boglyos kölyökmaci?
Még jó, hogy nem vagyok
Bulcsú,
Tass, Huba vagy Töhötöm,
Kászon, Kurszán, Kapolcs,
Kázmér,
ez a Vackor épphogy rám fér,
s ez marad az örököm.

Száll le-föl a libikóka,
sóhajtoznak szüntelen:
– Nohát, ilyen furcsaságot!
Ki hallott ilyet?
Ki látott?
Így kifogni a szülőknek
két ártatlan gyereken!
Jakab bácsi áll melléjük:
– Már ne zúgolódjatok!
Én egy nyikkanást se szólok,
amiért Jakab vagyok.
Nem a név teszi az embert,

hanem az, hogy micsinál.
Több lehet egy utcaseprő,
mint egy koronás király.
Királynál több mindenképpen,
mert munkája dönti el
minden embernek a sorsát,
nem a név, amit visel.

A két panaszos elhallgat,
ott van a homokozó. –
Szalad kisvödrével Donka,
lobog Vackorunk bozontja,
vidám lett a pizsén pisze,
nevetgél Donka is, íme,
kiáltoznak a homokban:

– Hajjha!

Héjj!

Ohó!

Hohó!

Vígan játszadoznak estig,
ugrándoznak

föl!

le!

föl!

Nem törődnek vele többé,
hogy egy gyerek
milyen furcsa,
milyen különösen hangzó,
tréfás
nevet
örököl.

S megnyugodva akkor
hazasétál Vackor.

Vackor iskolát kerül, de rettenetesen megbánja

Aj,
egy reggel,
fényes reggel,
milyen napon, nem tudom,
fölül Vackor az ágyában,
s azt dunnyogja félálmában:
– Reggelzik már a lyukon!
Azaz besüt a napocska,
be a rolóréseken,
ahogyan csak tőle telik,
csudálatos fényesen.

Indul gyorsan iskolába,
de nem a Kökörös utca
felé vezet most az útja –
ellenkező irányba fut,
másfelé viszi a lába.

Mivel boglyos bozontjában
sütött fura terveket:
azt, hogy ma iskolát kerül,
tanítás elől menekül,
bekószálja Budapestet,
és ő,
a csöpp piszén pisze
ugyan nem fél, nem is reszket,
indul bátran csavarogni,
bátrabb nála nem lehet!

Átadja magát a rossznak,
és nekivág a városnak.

Indul a Szamóca utcán,
s Vargánya utcába jut,
következik Cserfa utca,
utána Orgona utca,
aztán Libatippan utca,
később meg Cseresznye utca,
mindegyiket végigfutja,
de jön még százféle út!

Villamos,

autóbusz,
taxi,
METRÓ,
bicikli,
kocsi –
futkos hosszába-keresztbe,
s jut Vackor otthontól messze.
Szalad köztük a csöpp boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
piszén pisze búboci.
Végül azt se tudja, merre
viszik tappancs lábai;
nicsak!
Itt folyik a Duna –
Szalad gyorsan a lépcsőkön
lábát belémártani.
„Aj, de hideg!
– szisszen Vackor. –
Rosszkor dugtam bele lábam,
igen rosszkor!”
Ott a széles Duna partján
tízóraját eszi,
közben az iskolatáskát
maga mellé a lépcsőre,
víz partjára leteszi.
A tízórajja kifli,
meg egy alma: szép piros –
de akkor eszébe ötlik,
hogy ez a víg kirándulás
neki igencsak tilos.
Eszébe jut az iskola,
Kökörcsin utcai táj,
és a piszén pisze mackó
csöpp szívecskéje de fáj!
Mintha a padjában ülne,
hol a napfény nem vakít,
lelki szemeivel látja
most ELSŐ BÉS társait,
amint ülnek a helyükön,
s mind Eszter nénire néz –

Nem ízlik a piros alma,
lehet édes, mint a méz.
Tanulnak az ELSŐ BÉSEK,
figyelnek, nem nevetgélnek:
Nagy Balázs – egy,
Kormos Luca – kettő,
Keszthelyi Dani – három,
Hidegkuti Márti – négy,
Zelnik Bálint – öt,
Parancs Panni – hat,
Domokos Matyi – hét,
Maros Donka – nyolc,
Csukás Pista – kilenc,
Zachár Zsófi – tíz.
Tíz,
tíz,
tisztá víz,
sok gyerek,
sok cseprő-apró,
s tizenegyediknek köztük
nincsen ott ő,
nincs a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizén pisze kölyökmackó.
Vízbe hajítja a kiflit,
száll az alma, a piros!
Nem ízlik a kirándulás,
mert az ilyen kirándulás
a szabály szerint tilos.
Úszik kiflije az árban,
almája is a Dunában,
s elpityeredik magában,
el az apró,
el az a tekergő boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizén pisze kölyökmackó.
Akkor egy magos-mosolygó
rendőrbácsi áll oda. –

Nézi, hogy a hüppögető
csöpp kis iskolakerülő
itatja az egereket,
és bámulja a hegyeket,
és gondol valahova.

Szalutál ím a pizsének:

– Csak nem Vackort látom itt?

Mért sírdogálsz, édes fiam?

Szólj már hozzám valamit!

Szippogatva,

szepegetve

fölnéz Vackor ültiben:

– Aj, ne kérdje, rendőrbácsi,

hogy mért kell ilyet csinálni!

Tűzre való ELSŐ BÉS csak

az ilyen!

Mert én iskolát kerülök,

és most itt tilosban ülök.

– Gyere velem, Vackor fiam,

majd mindent jóváteszünk!

Most a Kökörcsin utcába,

az iskolába megyünk.

Azzal kezét nyújtja neki,

iskolába elvezeti,

a padjába beülteti.

Boldogan ült akkor

a padjában Vackor.

Marci bácsi arra tanítja Vackort, hogy az életet komolyan vegye

Ajj,

hajj,

hajjajaj!

Az iskolakerülésből
gyűlik a csöpp piszén pisze
ama boglyos bozontjára
tizenhét kaskányi baj.

Eszter néni csak nézett rá,
s könny fátyolozta szemét,
otthon pedig Mackor papa
csapott éktelen zenét,
Mackor mama ült a széken,
megállt a kötés kezében,
ezért iskolakerülőnk
kibömbölte szégyenét:

– Többé ilyet nem teszek,
rendes ELSŐ BÉS leszek!
Mert hová jutna a világ,
ha eztán a kölyökmackók,
amolyan ELSŐ BÉS aprók
tekeregni kezdenek?

Szól Mackor mama:

– No, jól van!

Tartsd meg a szavad valóban!
Rendes gyerek leszel akkor.
De most aludj egy kicsinykét,
mert vendégségbe mész innét,
horkolássz egy kicsit, kölykem,
nehogy álmosan menj, Vackor.

Ajj,

hajj,

hajjajaj!

Egy csapásra eloldalgott
Vackor fejétől a baj!
Mert Maros Donkához mehet,
nála finom mézet ehet,

meg minden másféle jókat:
szilvával bélelt diókat,
tengeri herkentyűt,
málét,
medvecukrot,
csokoládét,
míg a gyomrát el nem rontja. –
Mivelhogy születésnapját
ma üli meg Maros Donka.

Ebéd után horkolászik,
azaz aluszik egy picit,
s már az ágyáról lemászik.

Áll a hideg csap alá:
egy kicsit arcára locskol,
egy kicsit mancsával pocskol,
s útnak indul Donkáékhoz,
ihajlá,
héj,
csuhajlá!

Huszadik utca 1 alatt
Donka ül a teraszon,
piros masni a hajában,
színtisztára: amazon.

Körülötte barátnői,
mind vihogva könyököl,
Vackor felé integetve
hadonász sok kis ököl.

Perecet rág Nagy Katalin,
de nem közönségeset,
mert Rózsi néni sütötte,
s milyet sütött?

Mézeset!

Tengeri herkentyűs tállal
Péter Márta álldogál,
s ni! egy ELSŐ BÉS előtte,
két kézzel markol belőle,
mivel Kormos Luca felé
billen kezéből a tál.

Az a nagylány Rózsa Jutka,
olyan édes, mint a bukta,
s mogyorós buktát eszik. –

És a piszén pisze láttán
viháncba kezd mindegyik.

Nevetgél Vackor szemébe
Gáspár Zsuzsa s Donát Anna,
mintha két csöpp iker volna,
kezükből egy szép szál manna.

Ott van még az ELSŐ BÉBŐL
a jó Domokos Matyi.

Ennyi kedves arcot látva
fülig ér Vackorunk szája,
olyan kedve kerekedik,
hogy azt a fene jókedvet
nem lehet kimondani.

Nagyot rikkant:

– Hóha,
hó!

Mézet enni
vóna jó!

De akkor egy fa alá néz,
s hát! ki ül a fa alatt?

Donka-papa: Marci bácsi,
s vele szemben: Jakab bácsi,
kártya csattog a kezükben,
csiti-csitt-csett,
csucsi-csatt!

Köszön hangosan a pisze.

Marci bácsi int neki:

– Jó hogy látlak, csöpp híresem!

Gyere, válts egypár szót velem,
mert én valamit akarok
tetőled megkérdeni!

Mit kell halljak?

Csavarogtál?

A mai tanulás előtt
eliskoltál?

Biza,

most is iszkolt volna:

„Isten veled, tiszta méz!”

De a komoly Marci bácsi,
s vele szemben Jakab bácsi
téveteleg szemébe néz.

Így duruzsol Marci bácsi:
– A te dolgod: tanulás!
Ha nem tanulsz, buta maradsz,
aztán csak magadba láss.
Mert a tanulás is munka,
azonmód mint az enyém!
Ne halljam, hogy lustálkodik
ilyen szép derék legény.
Én, öcsém, reggeltől estig
almát s körtét árulok,
s milyen mennyei csudásat,
szebbet senki nem kívánhat,
és hogy milyen olcsón adom,
ezen mindig ámulok!
Gyere csak a Bosnyák térre,
éjszaka is ott leszek,
mert mindenkit munkájáért
becsülnek az emberek!
Hát tanulj, mert ez a munkád,
és jó lenne, ha nem unnád!
S most már jöhet az uzsonna,
sok csudálatos falat,
ül Vackor a többiekkel
egy kék napernyő alatt.
Esznek s játszadoznak estig,
és elfáradnak nagyon,
és még soha nem volt Vackor
ilyen születésnapon.
És fáradtan akkor
hazabóklált Vackor.

Vackor lovagi szolgálata Zachár Zsófi védelmében

Aj,
iskola,
iskola!
Aj,
Kökörcsin utca tája!
Aj,
iskolák iskolája!
Az a pizén pisze boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos
Vackor nevezetű mackó
de szívesen jár oda!
Mert szomjazik a tudásra,
és az a csudás iskola
szó szerint A TUDÁS VÁRA.
Most épp szünetre csöngettek:
kitódul a sok gyerek!
Nagy kedvüktől a folyosó
zsizseg,
bizseg,
bizsereg.
A falakat majd szétvetik,
örömtáncot jár mindegyik.
Nagy Balázs Kormos Lucával
óriás kiflit eszik,
ropogós csücskét harapják,
friss puha belét nyelik,
Zelnik Bálint énekelget
egy csöpp dalt a lépcső mellett,
Parancs Panni bukfencet hány,
és közben se hall, se lát,
Maros Donka porba rajzol
egy pici pulikutyát,
Csukás Pista kártyát kever,
mert nagy kártyabajnok ő,
elefántot akar nyerni,

csakhoggy soha nem nyer ő,
Keszthelyi Dani csak nézi
a jó Domokos Matyit,
Hidegkuti Mártyi suttog
Eszter néni két fülébe
nagy titokban valamit.

Vackor az udvaron sétál.
Zachár Zsófit keresi,
Zsófi az eperfa alatt
egy icipici bölcsőben
a játék Piros Mackóját
dúdolgatva rengeti.

(Van neki két babája is:
Marci az egyik neve,
Bori a másik neve,
de babát ide nem hozhat,
mert a Zsófi babáinak
nincsen a padban helye.)

Hát,
szóval,
Zsófikánk játszik,
ama mackó-ringatásból
orrockája alig látszik.
Látja őt messziről Vackor,
és nagy büszkén néz körül:
„Ajj ez a Zsófi barátném
milyen csodamód örül!”

Akkor kit lát Zsófi mellett?
Egy nagyfiú lép oda:
Eőrsi Pisti nevezetű,
aki veszett hízetű,
egy igazi HARMADIK CÉS!
Akitől retteg az osztály,
Sőt!

az egész iskola.
Folyton acsarog-veszekszik,
beleköt mindenkibe,
nem jó neki soha senki,
egyet szeret: verekedni,
attól veszett a híre!

Most is Zsófi mellé setteng,

a csöpp bölcsőre tapos,
és ilyenkor sehol nincsen,
nem látható a napos!
Zsófi sírva fakad persze,
és mackóját védené,
hanem az a komisz Eőrsi
két kézzel kapkod felé.
Ezt már nem tűrheti Vackor,
nem az a piszén pisze:
három messzehangzót brummant
ama kutya Eőrsire.

„Hóha,
hóha,
hóha,
hó!
Hát ez meg mire való?
Te itt lányokkal veszekszel?
Brumma,
brumma,
brumma,
hejj!

Majd ítélőbírád leszek,
de tisztességgel felelj!”
Azzal Zsófit félretolja,
Eőrsit megkapja fülön:
bal fülén csavarint egyet,
jobb fülére csopint egyet,
és Eőrsi Pisti két füle
megcsördül külön-külön.

Vackor nem sajnálja mancsát
van is veszett dördülés:
Eőrsi Pistit kupán sózza,
hátat veri két motolla,
s ez a verés nem kevés!

Nyeli a nagy hős a könnyét,
hogy ne lássák sírni őt,
s csodálkozva nézi Vackort,
ezt a pisze vakmerőt.

Szippogatva ennyit mond csak:
„Üstökömre... mondhatom...
fáj két fülem... sajog hátam...

erre éppen rászolgáltam...
megérdemeltem nagyon!
Ezután rendesebb leszek,
ahogyan tőlem telik,
s főleg: iszkolásra fogom,
mikor Vackor érkezik.”
Azzal besompolyog félre
gyorsan a HARMADIK CÉBE,
s leül az utolsó padban,
leül Eőrsi a helyére.
Zsófi átöleli Vackort,
s azt mondja nagy boldogan:
„Lovagi szolgálatodat
köszönöm, csőpp boglyosom.
Én eddig is szerettelek,
de most meg kell vallani:
fontosabb vagy nekem, Vackor,
mint ez a francia játék,
a híres Piros Maci!”
Aj,
haj,
Iskola!
Ez a Vackor nevű boglyos,
lompos,
loncsos,
és bozontos
ELSŐ BÉS csőpp kölyökmackó
de szívesen jár oda!

Vackor világot lát

Bevezető szavak

Hol volt,
hol nem,
messze,
messze,
volt egy boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
Vackor nevű
kicsi medve,
nem is medve,
csak egy apró,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizsén pisze kölyökmackó.

Mackó, de milyen!
Aki valahol meglátta,
s nézett boglyos bozontjára
és pizsén pisze orrára,
szörnyűmód körülcsudálta:
„Ez igen!”

Van talán gyerek,
aki ha könyvem olvassa,
vagy ha e meséket hallja,
kicsi buksiját fölkapja,
és csak így kiált fel:

„Ajjha!

Én egy Vackor nevű mackót,
hírben igen messzehangzót

valahonnan ismerek.
Ugyan, nem járt óvodába
egész csöpp mackó korába?”
Biza, odajárt!
Kijárta egyszer a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizén pisze kölyökmackó,
ki az óvodát.
Egy nagy könyv szólt róla akkor,
mikor óvodás volt Vackor.
Hanem ez most új mese.
Méltó rá Vackor neve,
hogy egy új könyv elbeszélje,
milyen dolgok estek véle;
betűért kiált,
amit nemrégén vitt végbe
bozontos őpisesége,
s vele együtt a hír érje
egész mackónemzetsége
sok ija-fiját!
Szóm nem tekerem,
nem csűröm-csavarom sokat:
lássátok hát Vackoromat,
ezt a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizén pisze kölyökmackót,
és elkezdem kereken
kalandját, ama csudását,
de előbb a ceruzámat
jól kihegyezem.

Vackor nagyot gondol

Volt egyszer,
volt valahol,
volt hát egy medve:
Mackor.
Hitvесе: Mackorné asszony,
kölyke pediglen:
Vackor.
Vackor, a piszén pisze,
kinek nagy volt a hire.
Hogy mért volt
nagy a híre?
Megtudja, aki figyel,
de aztán süssön ide!
Nos, ugye tudni való,
hogy fák sűrűjében,
erdő-mélyen,
mikorra télen
először lehullna a hó,
barlangba bújik a medve,
s bármi vihar kerekedne:
hó,
szél,
jég,
medvének mind kicsiség,
mert alszik édesdeden,
s elő
se jő,
míg föl nem süt víg-ékesen
a nap egy igazi
tavaszi
szép reggelen.
Tudta ezt
az öreg Mackor
s hitvесе, Mackorné asszony,
és éppúgy a kölyök Vackor.
De egy zord őszi napon,
mikor aludni

hívta apja,
téli álmra
kölykét anyja,
viszketni kezdett a talpa nagyon.

Barláng előtt megállt,
apjának így kunyerált:

– Apám!

Jó édesapááám!

Nem vagyok álmos,
nem ááám!

Mért kelljen aludnom
télen?

Horkolnom tavaszig
tétlen!

Az az egy vágyam,
hóha, jó!

hadd legyek ébren,
ha hull a jó!

Hadd menjek el Budapestre!

Apááám, a fiát eressze!

De apja csak rádörög:

– Aló mars, ágyba, kölök! –

Hanem továbbra állt,
anyjának is mizserált,

sírt a piszén pisze,
sírt nagy keservibe:

– Anyám!

Jó édesanyááám!

Nem vagyok álmos,
nem ááám!

Mért kelljen aludnom
télen?

Horkolnom tavaszig
tétlen!

Az az egy vágyam,
hóha, hó!

hadd legyek ébren,
ha hull a hó!

Hadd menjek el Budapestre!

Anyááám, a fiát eressze!

Megesik rajta nagyon
Mackorné asszony szíve,

s szorítja majdnem agyon:

– Ó, te csöpp!

Piszén pisze!

Ó, kölkem!

Ó, aranyom! –

S kéri az urát,

Mackort,

eressze el Budapestre,

ha már olyan nagy a kedve,

eressze útra

Vackort.

Ugyan mért aludjon

télen?

Horkoljon tavaszig

tétlen?

Hadd lássa hát, ha jó,

amikor hull a hó;

majd csak hazajut épen!

Egy szó ott

mást követett,

dörmögtek

épp eleget,

s szavuknak

csak vége lett,

s azt mondta akkor

az öreg Mackor:

– Ha menne Vackor,

jól van, mehet.

S mert útra mézet akar,

elő egy rocskát hamar!

Illatos mézzel

teli,

elég lesz télre

neki.

Van aztán csók, ölelés,

dörmögés,

hüppögetés,

mondta az apja:

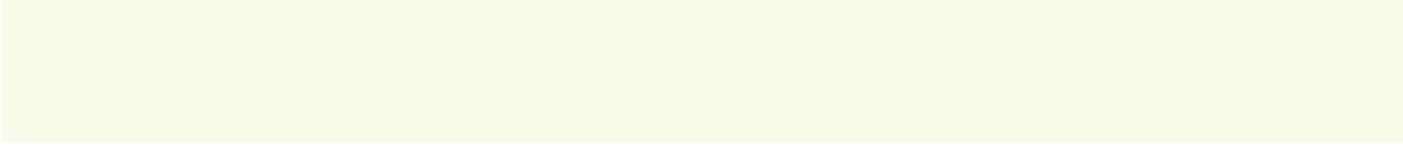
– Vigyázz! –

Mondta az anyja:

– Meg ne fázz! –

S indult a boglyos,

lompos,
loncsos,
elindult, fel Budapestre,
hÉjjha, fel a kicsi medve.

Vackor messzi útra indul

Ment,
ment,
ment az apró,
ment a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizén pisze kölyökmackó,
ment,
ment,
messze,
messze,
ment vígan a kicsi medve,
ment egyenest Budapestre.

Ment,
ment,
erdőn átal,
ment,
ment,
víg vihánccal,
mondogatta:
– Hóha, hó!
aj, be szép lesz látnom ébren
egész télen,
amikor majd hull a hó!

Ment,
ment,
hegyen átal,
ment,
ment,
dombon átal,
ment,
ment,
völgyön átal,
boldogságos vágatással,
ment a pizén pisze, apró
Vackor mackó;

ment az országúton átal,
ahol egy igaz baráttal
találkozott ím, magával
Bendeguzzal, a számárral,
ott poroszkált kerek kis kocsijával.

Kérdi tőle

Bendeguz:

– Hát te, Vackor,
merre futsz?

Mondja neki:

– Hóha, hó!

Nem aluszom, komám, télen,
nem kell horkolásznom tétlen,
Pestre leszen érkezésem,
gyere, Bendeguzom, vélem,
s nézhetjük kettesben szépen,
amikor majd hull a hó.

Bendeguznak több se kell,
nagyot *iázva* ráfelel:

– Dehogya hagylak olyan messze
gyalog menni Budapestre,
kicsi kocsimmal kerekezve
magam húzlak téged el.

S megy,

megy,

megy vele,

kocsiba Vackor ül bele,
zörög a kocsikereke,
s szalad, nem is kell hajtani,
szalad Bendeguz, a csacsi
sebesen Budapest fele.

De még nem érnek messze,
elébük áll az úton,

elébük Gerzson, a kecske:

– Hát ti!?

Ugyan hova?

Hová még, Vackor barátom?

Hová futsz, Bendeguz koma?

Mondja Vackor:

– Hóha, hó?

Nem aluszom, komám, télen,

nem kell horkolásznom tétlen,
Pestre leszen érkezésem,
eljön Bendeguz is vélem,
te is eljöhetnél éppen,
s nézhetnénk hármában szépen,
amikor majd hull a hó.

No, Gerzsonnak több se kell,
nagyot *mekegve* ráfelel:

– Dehogy hagylak olyan messze
nélkülem menni Budapestre,
kicsi kocsid előtt mekegve
majd magam vezetlek el.

S mennek hárman,
víg vihánokban.

Elöl megy Gerzson, a kecske,
kérdi az utat mekegve:

– Mee-rre?

Meeeeerreee?

Merre az út Budapestre?

Bendeguz szalad mögötte
kicsi kocsijába kötve,
Vackor meg a bakon ül,
s hőríntget éktelenül:

– Édes komám,

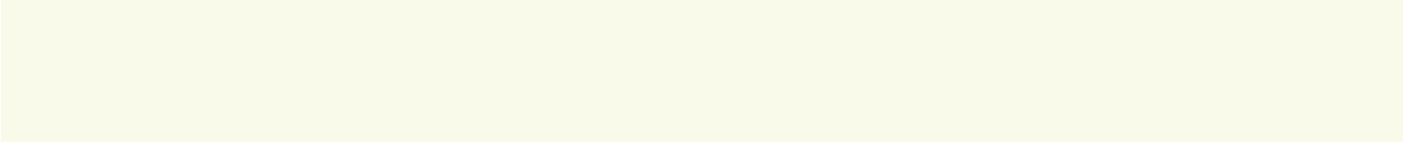
Bendeguz,
kicsi kocsidon
messze húzz!

Kedves komám,
hóha, hó!

Alig várom azt a percet,
amikor már hull a hó!

S mennek,
mennek,
hegyen átal,
völgyön átal,
dimben átal
dombon átal,
mennek hárman, víg vihánccal,
s megérkezik Budapestre,
hol télen sose járt medve,
meg a boglyos,
lompos,

loncsos
és bozontos,
pizén pisze kölyökmackó,
két igazi jó baráttal:
ím Gerzsonnal, a kecskével
s Bendeguzzal, a számárral.

Vackor megismerkedik Budapesttel

Héjj!

Hajj!

Hóóóóóóóóó!

A kicsi kocsin kerekezve
hamar *közel* lett a *messze*,
s megérkezett Budapestre
telelni a kicsi medve,
az a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
piszén pisze kismackó.

Hát ilyen csudát!

Ült a kicsi kocsiban Vackor,
s összecepta hatvanhatszor
két mancsát nagy ámultába,
ugyan össze bámultába,
mire körülkocsikázta
Pestet és Budát.

Ház,

utca,

tér!

Volt ott, hogy se vége-hossza;
ha számolni kezdte volna,
a végére ugyan sosem ér.

Jármű hány s milyen!

Itt egy villamos csilingel,
ott egy troli fordul éppen,
erre csuklós autóbusz,
arra taxi áll a téren,
és a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
piszén pisze kölyökmackó
ülne már mindegyiken!

Hát még a Duna!

Az csak a csuda!
Egyik oldalán, ihol –
Pest,
másik oldalán –
Buda.
És ő kéken
folyik hatalmas medrében
Buda és Pest közt középén,
hidak szelik átal szépen.
Hát az emberek!
Utcán,
téren,
trolibuszon,
villamoson,
autóbuszon,
ki-be rajzik a kapukon,
nyüzsög a sok felnőtt, s velük,
fogva rendesen a kezük,
sétálgat a sok gyerek.
Hát még a hegyek!
Gellért-, János-, Szabadság-hegy,
Széchenyi-, Hármashatár-hegy –
belefáradt, aki nézte.
Mondta is őpiszesége:
– Híííjjnye!
Héééjjnye!
Ha már láttam a világon
ennyi hegyet egy határon,
mackó ne legyenek!
Néz Vackor körül.
Amerre csak elhaladnak,
nyílik ajtó,
nyílik ablak,
s Vackorékra mutogatnak,
sokan utánuk szaladnak,
már a láttukra kacagnak –
szóval a vidám csapatnak
mindenki örül.
Szól egy kislány:
– Nicsak, Vackor!
Mindjárt megölelem akkor!

Szól egy fiú:

– Nicsak, mackó!

És méghozzá milyen apró!

Szól egy másik:

– Szerbusz, boglyos!

Szól egy újabb:

– Nicsak, a bundája lompos!

A sarkon piros a lámpa,
a sok járókelő várja,
színét zöldre mikor váltja,
s mikor pirosba hajt Vackor,
hamar akkor
mindenki felé kiáltja:

– Hallod, Vackor!

Hogyha piros, állj meg akkor!
Akkor se mehetsz, ha sárga,
csak ha zölden ég a lámpa!

Héjj!

Hajj!

Hóóóóóóóó!

A kicsi kocsin kerekezve
megköszöni a kicsi medve,
s rikogatja magát rekedtre
az a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
piszén pisze kismackó.

– Hóha, hóha,

hóha, hó!

Nézd csak, Bendeguz barátom,
nincs szebb város a világon,
s ezt most nemcsak kitalálom,
mert a szavam színvaló!

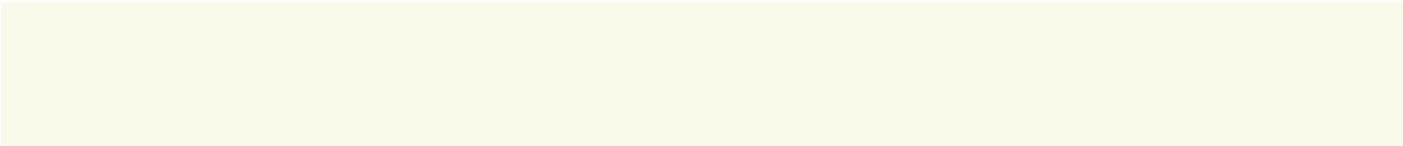
Aztán tovább:

– Hóha, hó!

Nézd csak, Gerzson, jó barátom,
van szebb város a világon?
Ezt most nemcsak kitalálom,
olyan szép... nincs arra szó!

Aztán tovább:

– Hóha, hó!
No, Vackor, te sokat láttál,
ugyan sokféle bóklásztál,
de ilyet még nem pipáltál,
olyan város,
amék Budapesttel páros,
semerre nem látható!
S úgy örül ezen,
úgy a csöpp pisze,
hogy végtelen örömeben
a kicsi kocsin ültében
majd túlcsordúl a szive.

Vackor szállást keres és talál

Hanem beesteledett,
amikorra az a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizén pisze kölyökmackó
megnézett mindeneket.
Ó, milyen csuda!
Amikor leszáll az este
Budapestre,
neonfények gyúlnak szerte,
s szépen
úszik a tündöklő fényben
egész Pest s egész Buda.
Fény!
Fény!!
Fény!!!
Amerre csak körülnézdel
két csöpp hunyorgó szemével
az az apró
kölyökmackó,
látja: város
Budapesttel nincsen páros,
nem város ez – tünemény!
Fény!
Fény!!
Fény!!!
Utcák, terek ragyogása,
a sok jármű csillogása,
a Duna kék villogása,
fényességes Országháza,
tündökletes Halászbástya,
a csöpp pisze látván látja:
még egy város
Budapesttel nincsen páros,
nem város ez – tünemény!
De hogy este lett,

az idő is igen-igen
meghidegedett.

Ama szent napon,
azaz akkor,
mikor megérkezett Vackor
a Bendeguz által húzott
csacsifogaton,
éppen este
Budapestre

a Tél beköszönt:
valahol szelet kavartak,
s hideg hófelhők szaladtak,
fehér felhők,
nagy falkában odafönt.

Kérdi Bendeguz koma:
– Most aztán, Vackor,
hova?

Kérdezi Gerzson koma:
– Most aztán, Vackor,
hova?

Nézdegél Vackor koma:
– Most aztán, Vackor,
hova?

No ugyan, hova?

Azt gondolja akkor
Vackor,
éjszakára
megszáll majd egy szállodába,
meg valahova.

Bemegyén ide,
bemegyén oda,
megy tizenhét szállodába,
de mindenhová hiába,
nincs üresen
Budapesten
egy fia szoba!

Továbbkerekéz.

Mondja Bendeguz morogva:
– Hát, jól nincsen ez.

Hajt csak a pisze.

Hallja mekegészni Gerzsont:

– Nem megyünk a szállodákkal
ugyan semmire?

Héjj?

Hajj!

Hóóóóóóóó!

Micsinál a kismackó?

Áll a sarkon egy
rendőr – odamegy,
meghajol előtte mélyen,
s kérdi tőle:

– Kérem szépen,
ha elúnja a járkálást,
hol talál éjjelre szállást,
hol talál egy kismackó?

– Figyelj csak ide,
te piszén pisze:

Málna utca huszonhétben
van egy ismerősöm nékem,
Jolán néni a neve.

Van egy csöpp lányunokája,
meg egy fekete macskája,
meg egy kiadó szobája,
hol egy boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
piszén pisze kismackónak
lehet még csak jó helye!

Héjj!!

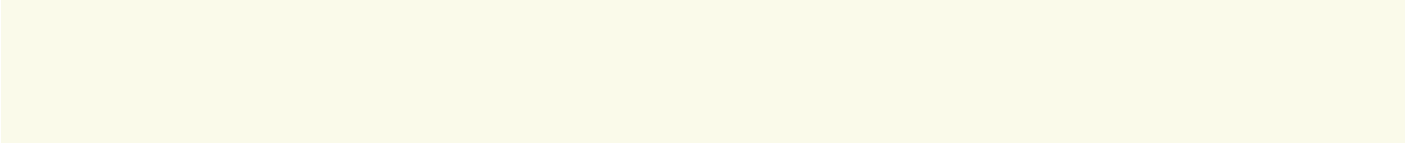
Hajj!

Hóóóóóóóó!

Megörül a kismackó.

Megyén a Málna utcába,
Jolán nénit megtalálja,
ott van csöpp lányunokája,
meg a fekete macskája,
s nem ment Vackorunk hiába,
mert a kiadó szobába
helyet kapott hamarjába
az a boglyos,
lompos,

loncsos és bozontos,
piszén pisze kismackó.

Vackor és a hó

Héjj!

Hajj!

Hóóóóóóóó!

Málna utca huszonhétben

azonnal és szerencsésen

szállást kapott hát

a boglyos,

lompos,

loncsos

és bozontos,

piszén pisze kismackó.

Jolán néni csak azt mondta:

– Ülj le nálunk, te pisze. –

A csöpp lányka,

Zsuzsi nevű unokája

kézen, azaz mancson fogta:

– De énmellém ülj ide.

Igen szives volt vele

a macska, a fekete,

mikor nevét dorombolta:

– Mörrenmorcogi Micó! –

És még azt is hozzátette,

Vackorunknak kedveskedve:

– Egy kis tejet nem *iszó*?

Nos hát, így esett.

Vackor került a szobába,

Bendeguz a kamorába,

vele ment Gerzson komája;

nem kívántak jobb helyet.

Héjj!

Hajj!

Hóóóóóóóó!

Jókor kapott szállást éppen

Málna utca huszonhétben

az a pisze kismackó.

Mert már éjszaka

a hófelhők fenn az égen

kihasadtak sorra, szépen,
és hullott a hó fehéren,
hullott a felhők hava.

Hó!

Hó!

Hó!

Hulladozott Budapestre
ím, reggelre
fehér takaró.

Hó!

Hó!

Hó!

Hó ragyog házrengetegen,
hó az utcán,
hó a teren,
a köveken,
a sineken,
hó fehérlik Halászbástyán,
Országháza kupoláján,
János-hegyen,
és még mindenféle hegyen,
fehér, ropogó!

Néz ki ablakán, s nosza –
brummog repeső kedvében
Vackor, a bocsok bocsá:

– Hóha, hóha,

hóha, hó!

Ami fehér hull az égből,
talán csak nem az a hó?

Néz nagy boldogan körül,
és vidám kedvében Vackor
akkorákat ugrik akkor,
majdnem elröpül:

– Hóha, hóha,

hóha, hó!

Alig vártam ezt a percet,
mikor végre hull a hó.

Tapsol nagyokat,
és repeső víg kedvében
tovább-brummogat:

– Hóha, hóha,

hóha, hó!

Nem sok medve láthat ilyen,
mikor hullván hull a hó.

S tovább-brummog:

– Hóha, hó!

Ezt a csudás fehér havat
megkóstolni volna jó!

Héjj!

Hajj!

Hóóóóóóóó!

Málna utca huszonhétben
áll az ablak előtt szépen,
áll egy háromlábu széken
és a sűrű hóesésben
gyönyörködik az a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizsén pisze kismackó.

Vackor hómackót csinál

Ó, hó, hóóóó!
Ó, de szép a hó!
Nézi ablakán a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizén pisze kicsi Vackor,
s olyan szépet érez akkor,
hogy nincs arra szó.

Fehér a világ.
Nézdél ablakán az apró
kölyökmackó,
s hát az ablak csupa jégvirág!

Kinn az udvaron
Jolán néni unokája,
a csöpp Zsuzsi guggolászva
játékba merül nagyon.

Mit mesterkedik?
Keze alatt a sok hóból
egy hóember kikerekedik.

Héjj!
Hajj!
Hóóóóóóóó!
Bámulja a kismackó.
Ő is futna már,
futna ki, hol két barátja
Zsuzsi munkáját csudálja,
s a hóembert körüljárja,
s kezd épp rikogató táncba
Gerzson s Bendeguz komája:
a kecske és a számár.

Hanem futna csak,
mert szól Jolán néni szépen:
– Kötelességemnek érzem,
hogy a bajtól óvjalak,
Nesze sapka, sál, cipő!
Ezek nélkül ilyen apró,

meztélábas kölyökmackó
könnyen megnáthásodik ám,
olyan ez a télidő.

Cipő?

Húzza hát!

Aztán a nagy piros sállal
bebagyulálja nyakát.

Fejére pedig,

boglyos barna bozontjára
a csöpp svájcisapkát vágja,
úgy hetvenkedik:

– Hóha, hóha,

hóha, hó!

Egy nagy hómackót csinálni,
ez a sok hó arra jó!

S megy Vackor, megyen,
nem is megyen, hanem szalad,
nem is szalad, hanem lohol,
vágat a havas udvarra,
hoppsza, sebesen!

Mindjárt nekiáll,
hogy a frissen hullott hóból,
a sok jóból
egy nagy hómackót csinál.

A hóba hasal.

Előbb belenyal,
aztán hógolyót gyúr s hoppsza,
úgy a ház falának dobja,
hogy porzik a fal.

Aztán hóha, hó!

Ugyan nekiveselkedik,
ügyeskedik,
mesterkedik,
csak a hómackó a gondja,
s nem bánja, hogy a bozontja,
füle-orra,
az a pisze, csupa hó.

Készen is hamar!

Kerekít olyan hómackót,
olyan nagyot, nem is aprót,
amilyet ugyan hiába

próbálna bárki utána,
akármennyire akar.

Szén a két szeme!
Csak úgy villog ki a hóból,
olyan fekete.

Szája fésű.

És az orra?

Jolán néni kabátgombja.

Héjj!

Hajj!

Hóóóóóóóó!

Büszke is a kismackó.

Barátja mind körülállja:
balról Bendeguz komája,
jobbról Gerzson, száját tátja,
Jolán néni unokája,
a csöpp Zsuzsi is csudálja,
vele fekete macskája,
Mörrenmorcogi Micó,
kinek nagy volt bámulása,
s csak ezt mondta egyre-másra:

– Óóóóóóóó!

Egy rakáson ennyi hó!

Hogy egy ilyen

apró kölyökmackó milyen

nagy tehetséggel bíró!

A Téalapó Vackornál

Hóha, hóha,
hóha, hó!
Mi csudát hozhat egy boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizén pisze kismackónak,
ugyan mit is Téalapó?

Mert ahány gyerek,
ha közel ünnepe napja,
apraja, valamint nagyja
egyformán tudni akarja,
mi csudát reméljenek.

Hóha, hóha,
hóha, hó!
Senki nem tudhatja jobban,
hogyan a kölyökkobakokban
hány kívánság összekoccan,
senki úgy, mint Téalapó.

Labdát kér egyik gyerek,
mások dobra,
trombitára,
gőzmozdonyra,
karikára
vágynak még sok minden másra,
sokan pedig azt se tudják,
mi csudát is kérjenek.

Hanem Téalapó
könyv nélkül, betéve tudja,
kinek mi való.

Hóha, hóha,
hóóóóóóóó!
Tudja, hogy mi kéne ennek,
s hogy mi annak a gyerekeknek,
csak azt nem: mit kér egy boglyos,
lompos,
loncsos

és bozontos,
pizén pisze kismackó.

Hát egy esetéjrt
Málna utca huszonhétben,
hol Vackor ült egy kis széken,
fülig torkoskodva mézben,
kocog ám Téalapó szépen,
mondván, ott volt dolga éppen,
s látni vágyta Vackort télen,
be is ment tehát feltétlen,
ha már arra járt.

S Vackort kérdezi,
hogymajd a fenyőfa alá
mit tegyen neki.

Az töprenkedik,
s végezetül Téalapónak
így esenkedik:

– Van egy jó dolog,
amire – őszintén szólok –
sokat gondolok;
meg is mondom – ez a korcsolya!
Ha egy pár korcsolyát kapnék,
és azzal korcsolyázhatnék,
én lennék minden mackóknak,
kiváltképpen az apróknak
fő-fő boldoga.

Héjjha,
tilió!

Nagyot nevet Zsuzsi erre
s Mörrenmorcogi Micó,
mert ezen Téalapó kedve
mosolyra nyíló.

De szól:

– Úgy legyen! –
És egyetlen miccentésre
– senki nem vette ott észre –,
idő sem volt köszönésre,
eltűnt hirtelen.

Aztán Téalapó
szavát szépen megtartotta:
mikor ott állt a sarokba

ezürtlánccal körbefonva,
ott a fenyő, szép magos fa,
szaloncukor,
alma,
dió,
s más ilyennel,
mi enni jó,
telis-teli roskadozva,
ott csillogott töviben
a korcsolya! és milyen!

Héjj!

Hajj!

Hóóóóóóóó!

Boldog volt a kismackó.
Csillogott a korcsolyája,
azon helyben felpróbálta,
olyan nagy volt boldogsága,
a szobát körülugrálta,
s közben fennen kiabálta:

– Hóha, hóha,

hóha, hó!

Akinek van korcsolyája,
ne kuksoljon a szobába!
Merre van itt egy jégpálya?
Korcsolyázni volna jó!

Vackor a városligeti Műjégen

Héjj!

Hajj!

Hóóóóóóóó!

Hogyha már van korcsolyája,

mire várna,

éjjel-nappal korcsolyázna

valamerre az a boglyos,

lompos,

loncsos

és bozontos,

piszén pisze kismackó.

Sorra kérdezi,

hol van jó korcsolyapálya,

és ki melyiket ajánlja

ugyan őneki.

Szól Bendeguz:

– Ha már kérdtél,

nincs jobb pálya a Műjégnél!

Gerzson hozzá bólogat:

– Ó, városligeti Műjég!

Nem láttál Vackor olyat!

Így szól a fekete macska,

Mörrenmorcogi Micó:

– A Műjégre menj, barátom,

ottan korcsolyázni jó!

Héjj!

Hajj!

Hóóóóóóóó!

Városligeti Műjégre

indul hát a kismackó.

Megy,

megy,

megyeget,

lép,

lép,

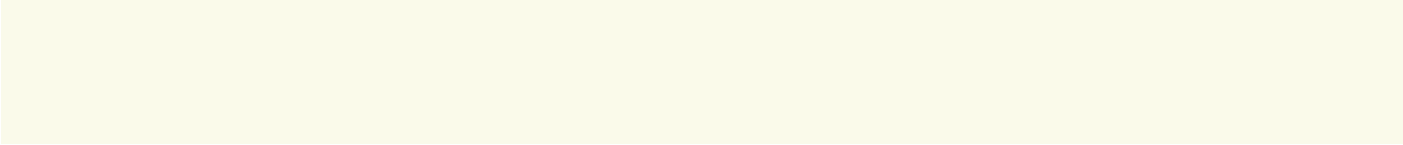
lépeget,

megyen utcáról utcára,

de semerre nem találja,
nem, a Műjeget!
Most már mi legyen?
Kezd egy sarkon az az apró
korcsolyázhatnékos mackó
sírni nagy keservesen.
Ó!
Hó!
Hóóóóóóóó!
Sír a kis bohó,
sír az utcasarkon Vackor,
de harsány hangot hall akkor:
– Halló, halló!
Erre, félre!
Autóbusz indul erre!
Indul a Városligetbe,
innét indul a Műjégre!
– Halló, halló!
Erre, sorba!
Ide kicsik! Ide hosszúk!
Ne lökdössük, ne tapossuk,
és ne vágjuk egymást orrba!
S hát –
amit az a pisze lát!
Korcsolyázni akaróknak
kígyózó sorát!
Megállónál állnak sorba,
s nem lökdösnek,
nem taposnak,
és egymást nem vágják orrba.
Ő is odaáll,
s mikor jön az autóbusz,
ő is arra száll,
s az a korcsolyapályáig,
a városligeti fákig,
a Műjég főkapujáig
ugyan meg nem áll.
Ó, az a jég!
Annál csudásabbat mackó
– éppúgy nagy, valamint apró –
nem láthatott soha még!

Ragyogó – ez egy!
Tükörsima – kettő!
Csúszós is – ez három!
Széles is – ez négy!
Hosszú is – ez öt!
Hideg is – ez hat!
Szép is – ez már hét!
Jó is – ez már nyolc!
Zene szól – ez kilenc!
Gyorsan rá – ez tíz!
Tíz, tíz, tiszta víz!
– Jaj, a lábom hova visz?!
– kérdi az az egyszem apró
korcsolyázó kölyökmackó. –
Ugyan már, hova? –
Mert fut vele körbe, gyorsan
s egyre jobban,
fut a korcsolya.
– Héjjha! – kiabál. –
Héjjha! hejjha!
Hóha! hóha! –
De a jégen korcsolyája,
az a fránya
ugyan meg nem áll.
Ó, az a jég!
Jégen még semmilyen mackó
– ahogyan járt az az apró,
nem járt soha még!
Mert ragyog – ez egy!
Tükörsima – kettő!
Csúszós is – ez három!
Széles is – ez négy!
Hosszú is – ez öt!
Hideg is – ez hat!
Szép is – ez már hét!
Jó is – ez már nyolc!
Szól a zene – kilenc!
Hasra esik – tíz!
Tíz, tíz – hasra jól,
s bánja is, hogy zene szól,
a jég csudás ragyogását,

csudás tükörsimaságát,
csúszósságát,
szélességét,
hosszúságát,
hidegségét,
a jóságát,
a szépségét,
nem bánja a jegességét,
ilyen *ságát*, olyan *ségét*,
s hazament hamar az apró,
pizén pisze kölyökmackó.

Vackor beteg

Héjj!

Hajj!

Hóóóóóóóó!

Városligeti Műjégen

jó közében

mondhatom, igencsak szépen

korcsolyázott az a boglyos,

lompos,

loncsos

és bozontos,

piszén pisze kismackó.

Hanem hajjájaj!

Hová lett a pisze sálja,

hová a svájcisapkája?

Őrzi a korcsolyapálya,

ahol ökelme elhányta,

s lett belőle baj.

Héjj!

Hajj!

Hóóóóóóóó!

Hazamenet sálja nélkül,

csöpp svájcisapkája nélkül,

a hidegben zöldül-kékül

s minden percben trüsszög végül,

trüsszög az a kismackó.

Alig ér haza,

pirosan lángol a toroka,

zsiborogni kezd a füle,

viszketni a pisze orra,

csapzott a láztól bozontja,

betegség eleven szobra

Vackorunk maga.

Mondja Jolán néni:

– Ej!

De butácska az a fej!

Mondja Zsuzsi neki:

– Ó!

Látod, látod, te bohó!

Mörrenmorcogi Micó szól:

– Kismackók fázékonyak.

Forró tejet kéne innod,
jobb, mint bármilyen konyak!

Bendeguz is rá *íáz*:

– Engemet hínak számárnak,
aztán Vackor nem vigyáz!

Gerzson is közbemekeg:

– Nem szokott ez sapkát, sálat,
s hiába mondtam: vigyázat!

Most aztán tessék: beteg!

Beteg, s még milyen!

Málna utca huszonhétben
ül a kályha közelében,
ül Vackor egy kicsi széken,
füle,
torka,

és a piszén pisze orra,
és az a boglyos bozontja,
és az a loncsos lobonca,
és még sorolhatnánk sorra,
fáj igen!

Ó, a kis bohó!

Lázás, vacogó;

Málna utca huszonhétben
ül a kályha közelében,
ül egy háromlábú széken,
s csak ezt nyögi:

– Óóóóóóó!

Jolán néni így szól akkor:

– Feküdj hamar ágyba, Vackor,
feküdjél tehát!

Főzők gyógyító teát;

hársvirág,

cickafark,

nárcisz,

kakukktorma,

borsfű,

ánizs,

macskaménta,

medvehagyma,
csillaghúr,
szömörce,
planta,
pipitér,
bajúszfű,
zsálya –
ennyi fű elég is mára.

Felel Vackor csöndesen:

– Bármi tea jó nekem,
csak ne kelljen ágyat nyomnom
ilyen lázas betegen.

Bendegúz azt mondja akkor:

– Jó barátod vagyok, Vackor,
hát fogadd tanácsomat:
ne izegj-mozogj sokat,
aztán ki se takaróddzál,
az ágyba se ugránozzál,
mert különben megpattintom
azt a pisze orrodát!

Felel Vackor csöndesen:

– Mire volna ugránoznom,
amíg az ágyat kell nyomnom
ilyen lázas betegen.

Gerzson azt kérdezi akkor:

– Megnevetteselek, Vackor?

Tudok egy-két éneket,
fölségesen szépeket. –

Azzal rágyújt nagy mekegve
egy víg énekre a kecske:

– Három szabólegények,
mek-mek-mek,
elindultak szegények,
mek-mek-mek,
egyikük ment számaron,
másik kettő két lábon,
mek-mek-mek-mek,
mek-mek-mek.

Gyalog szabólegények,
mek-mek-mek,
elfáradtak szegények,

mek-mek-mek,
s társuk mögé sorjába
föültek a számárra,
mek-mek-mek-mek,
mek-mek-mek.

A számárnak, szegénynek,
mek-mek-mek,
nehezek a legények,
mek-mek-mek,
farát tehát megrázta,
s magáról mind lehányta,
mek-mek-mek-mek,
mek-mek-mek.

Felel Vackor csöndesen:

– Ez igazán kedves ének,
tetszik a mackók fülének,
csak nem ilyen betegen.

Zsuzsika azt mondja akkor:

– Olvassak egy verset, Vackor?

S ott a nyitott könyv előtte,
könyvben ott Petőfi, Goethe.

Felel Vackor csöndesen:

– Én a verset szeretem,
s éjjel-nappal elhallgatnám,
de nem ilyen betegen.

Héjj!

Hajj!

Hóóóóóóóó!

Fölösleges minden próba,
tea, tanács, vers és nóta,
nem derül föl ez a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizsén pisze kismackó.

Mörrenmorcogi Micó szól,
a fekete macska akkor:

– Engem pedig meg kell hallgass,
s tudom, nem bánod meg, Vackor.

Van egy szép mesém – ime!

Figyelj, te pizsén pisze!

Mörrenmorcogi Micó meséje

Hol volt,
hol nem volt,
Buda városába volt
egy macska, egy fekete,
s annak nagy híre-neve,
kutyák vad rettenete.

Hát egy szép napon
ez a szóban forgó macska
megszomjazott, de nagyon!
Ha meg, micsinált?
A Közértbe sétikált,
oda egy akó tejért,
mivelhogy a tányérjába
egy akó tej belefért.

Karján kosara,
abban viszi az üveget,
kéri üvegbe a tejet,
egy akóval, épp eleget,
aztán szaporán lépeget
a tejjel haza.

Amíg lépeget,
kezd dúdolgatni magában
egy kis éneket:
„Héjj! hajj! dolmányom!
Hol van a pipadohányom?
Héjj! hajj! dolmányom!
Hol van a pipadohányom?”

Hol?

Hol?

Hol lehet?

Kérdi, de nincs felelet,
sőt, hamar abba kell hagyja
azt a kedves éneket,
mert *veszélybe* lépeget.

Vész leselkedik,
szörnyű mégpedig!
Két kutya toppan elébe,
ahány kutya, annyiféle,
s cibálnák öt hét darabra,
hát nem megy a játék babra,

hanem vérre, macskavérre!
Puli mondja: herr! herr! herr!
Farkaskutya: hörr! hörr! hörr!
A komondor: morr! morr! morr!
Kuvasz, pincsi, foxi, vizsla
velük ugat összevissza:
Herr! Herr! Herr!
Hörr! Hörr! Hörr!
Morr! Morr! Morr!
Mörr! Mörr! Mörr!
Szépen összegyűltünk heten,
macskának itt nincs kegyelem!
Herr! Herr! Hörr! Hörr!
Morr! Morr! Mörr!

Szól a macska,
a fekete:
– Heten jöttök
ellenemre?
Jöhet kutya,
aki van,
de még azt megengedjétek,
hogy a tejem megigyam.

– Jó, jó!
– Vakk! Vakk! Vakk!
– Herr! Hörr! Morr! Morr!
– Igyad csak!

Így ugatnak össze-vissza;
a macska a tejet issza,
üvegből kortyintva jót,
iszik tejet, egy akót,
tejtől víg erőre kap,
s kutyák között széjjelcsap;
haragosan áll a bajsza,
vagdalkozik jobbra-balra.
Puli azt se mondja: nyekk,
farkaskutya azt se: nyikk,
a komondor azt se: nyakk,
kuvasz azt se mondja: mukk,
foxi azt se mondja: makk,
vizsla azt se mondja: nyiff,
pincsikutya azt se: nyaff,
elszaladnak hétfele,

árkon átal,
bokron átal,
szörnyű nagy sivalkodással,
s néz utánuk víg vihánccal
a macska, a fekete.
Ha az a hét kutya
el nem szaladt volna,
ez a kis mese is
tovább tartott volna.

Héjj!

Hajj!

Hóóóóó!

Ezen a mesén nevetve,
az ágyában hemperegve,
tapiskolva,
bukfencezve
ugrál az a kicsi medve,
s nem érzi baját a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizén pisze kismackó.

Vackor a budai hegyekben

Héjj!
Hajj!
Hóóóóóóóó!
Mörrenmorcogi Micónak,
a macska-mesemondónak
hálás szívvel szól a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizén pisze kismackó.
– Micó, te Micó!
Te szív-vidító!
Köszönöm tréfás mesédet,
így már rózsásabb az élet:
már nem is fáj úgy a torkom,
s nem zsibog-viszked folyton
se a fülem,
se az orrom,
nem csapzott láztól bozontom –
fogadd hálám érte hát!
Iszik még egy korty teát,
s boglyos bozontját megrázva,
dunyháját a földre hányja,
s ugrik ki az ágyból akkor
és brummogván brummog Vackor:
– Brumma, brumma,
hajajaj!
Az ágy – őszintén beszélek –
nem nekem való talaj!
Nem *feküdni* jöttem Pestre,
kalandvágyó kicsi medve,
hanem *látni*,
hajahaj!
Aludtam eleget tétlen
egész hosszúságos télen
mackómódra én tavaly!
S ágyából kiugrana,

ha már ki nem ugrott volna,
s szólna, ha már nem szólt volna:

– Brumma, brumma,
hajhaja!

Félre tőlem, nyavalya!
Egy magamfajta mackónak
(még ha csak ilyen aprónak)
egy kis téltől,
annak veszett hidegétől
nem lehet kutyabaja!

S: szabad? nem szabad?
mindjárt kiszalad
az udvarra nagy hevesen,
onnét az utcára megyen,
Málna utcán lohol végig,
s mert az utca hegynek szalad,
utcán Vackor, vesd el magad,
talán meg sem áll az égig.

De az utca véget ér,
és túl az utolsó házon
(már igazi hegyi tájon)
hirtelen meg kell hogy álljon
ámuldozni a világon,
mert amerre néz: fehér.

Hó!

Hó!

Hó!

Mindenfele hó!

Körül a hegyen fehérén,
körül ím a mindenségén:
fehér takaró.

Fákon,

bokrokon,

a hegyormokon,

fenn a budai hegyekben,
éppúgy, mint odalenn Pesten –
hó nem tündökölhét szebben,

meg is bámulja esetlen
az én pisze Vackorom,
az én boglyosom.

Áll egy fa alatt,
nézi a havat,

s azt gondolja: Budapestre
jó, hogy feljött, kicsi medve,
ő a mackók egyetlenje,
aki télen
nem horkolász otthon tétlen,
mert ha mostan horkolászna,
ilyen gyönyörűt nem látna
ezen a havas vidéken.

És nagyot kiált:

– Brumma, brumma,

hejjha, héjjha!

De kár, hogy nem látja néha

(mikor ilyen jó a kedve)

az az öreg Mackor medve

A Vackor fiát!

S ezen úgy nevet,

hogy a nap megáll az égen,

ő pediglen örömében

átölelné, át a boglyos,

lompos,

loncsos

és bozontos,

piszén pisze kölyökmackó

a havas hegyet.

Vackor és a három zsák meleg

Héjj!

Hajj!

Hóóóóóóóó!

Málna utca huszonhétben

egész télen

sose horkolászott tétlen

az a boglyos,

lompos,

loncsos

és bozontos,

piszén pisze kismackó.

Hogy az mi mindent csinált!

Sok dolgát már elmeséltem,

azt itt újra nem ismétlem,

de azt elmondom feltétlen,

hogy szégyenbe semmiképpen

nem hozta apja fiát.

Látott eleget.

Úgy még mackó nem élvezte

soha a telet.

(Persze hogy nem élvezhette,

ha alszik télen a medve!)

Hógolyózás,

korcsolya,

új s új hómackó-csinálás,

utcán a jégen csúszkálás,

sűrű havazásban járás,

hóban tréfás fejenállás –

meg nem unta ő soha.

S a sok séta még:

utcán,

téren,

nappali s esteli fényben,

trolin,

buszon,

villamoson,

tehát mindenféleképpen –

volt séta, több mint elég.

Tanult is sokat!

Jolán néni Zsuzsikája
szappanbuborék-fújásra,
papírszalvéta-gyűjtésre
s más ilyen gyerekességre
ugyan jól megtanította
a csöpp boglyosat.

S az idő szaladt.

Vackor mézes rocskájába
biza március havára
méz csak egyetlen nyalásra
éppenhogy maradt.

Néz,

néz,

néz!

Hova lett a méz?

Akkor csap a homlokára:

– Vigye kánya!

Hasamba van az egész!

Jolán néni mondja:

– Ej!

Ne sajnáld, Vackor, a mézet,
főzök finom főzeléket,
s megeheted az egészet,
ha van a hasadba hely!

Zsuzsika szól:

– Kell dió?

– Hát tej? – kérdezi Micó.

Bendeguz szól:

– Én is adnék.

Gerzson is szól:

– Hát én talán lemaradnék?

Héjj!

Hajj!

Mi legyen?

Most már Vackor mit egyen?

Hogy korgó hasát ne hallják,
egy kis sétára megyen.

Málna utcán sétál végig,
s mert az utca hegynek szalad,

rajta töprenkedve halad,
talán meg sem áll az égig.

De alig megyen,
alig az a kölyökmedve,
lát ím közelegni szembe
három embert a hegyen.

Jönnek az úton,
zsák a hátukon,
zsák, és jól teli,
mert a három ember szembe
nyögve cipeli.

Kérdi tőlük:

– Kérem szépen,
mi van ebben az izékben? –

Héjj!

Hajj!

Mi lehet?

Azok az emberek hárman
mit cipelhetnek a zsákban?

Biza, hogy a meleget!

Mondják is neki:

– Sándort, Józsefet, Benedeket,
kik zsákban hozzák a meleget,

Vackor tán nem ismeri?

Sándor, József, Benedek
zsákban hozzák a meleget!

És zsákjukat
földre dobják,
azon helyben
ott kioldják,
zsákból meleg:

huss elő!

S hó, jég eltűnik azonnal,
zöldbe borul a hegyoldal
és virágba a mező.

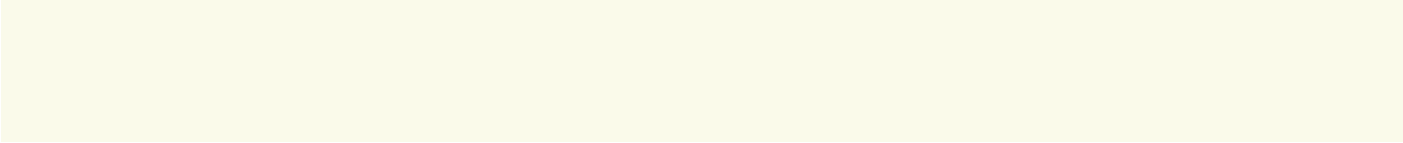
Héjj!

Hejj!

Hajaha!

Fut az apró kölyökmedve
vígan cigánykerekezve,
brummogatva, bukfencezve:

– Brumma, brummaha!
Vége már a télnek, Vackor,
s ha nincs tél, tavasz van akkor,
indulj hát haza!

Vackor újra otthon

Héjj!

Hajj!

Hóóóóóóóó!

Málna utca huszonhétben
csak úgy repes örömében
s táncol veszettül egy széken
hujjogatva az a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizsén pisze kismackó.

– Brumma, brumma,
brummahaha!

Indulnom kell
még ma haza!

– Brumma, brumma,
Bendeguzom!

Húzz haza engem
kis kocsidon!

– Brumma, brumma,
Gerzson ecsém!

Vezesd kocsinkat
az út közepén!

– Brumma, Brumma,
Jolán anyó!

Te édes-kedves
szállásadó!

– Brumma, brumma,
te Zsuzsika!

Nincs a szivedben
semmi hiba!

– Brumma, brumma,
Micó fiam!

Kutya szolgáljon,
mind, aki van!

Azzal a székről
hoppsza! – leszáll,

kicsi kocsiba
hoppsza! – beszáll.
S héjj!
Hajahóóóóóóóó!
Indul, aló,
indul kis kocsijával,
kis kocsiban utasával
Bendeguz ékes *ia*-val,
mint valami csudaló!
Előttük fut a kecske,
nagy boldogan mekegve.

Ház,
utca,
tér!
Minden véget ér!
Trolik,
buszok,
villamosok,
csilingelők és zajosok,
hangotok a csöpp mackóhoz
ugyan el nem ér!

Jolán néni – ó!
Hát Zsuzsika? – Ó!
Mörrenmorcogi Micó?
Ó – hohó – hohó!

Málna utca sok-sok háza
és a huszonhetes száma
– ott volt Vackornak
szállása –,
ne is kérjétek, hiába,
nem néz az a pisze hátra,
óhohóhohó!

Megy,
megy,
hegyen átal,
megy,
megy,
dombon átal,
dombon túlnan
völgyön átal,
boldogságos vágatással,

megyen országúton átal
a két igaz jó baráttal,
ím Gerzsonnal, a kecskével
s Bendeguzzal, a számárral,
egész Budapestnek háttal,
megy,
megy,
megy az apró,
megy a kis kocsin a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizén pisze kölyökmackó.

Körül a világ
már csupa virág,
csudás szőnyegek a rétek,
virágaik sárgák, kékek,
és a fákon
ezer rügy minden kis ágon.

Hajj!

Hajhaja!

A két igaz jó baráttal:
ím Gerzsonnal, a kecskével
s Bendeguzzal, a számárral
(annak kicsi kocsijával)
hamar ér haza.

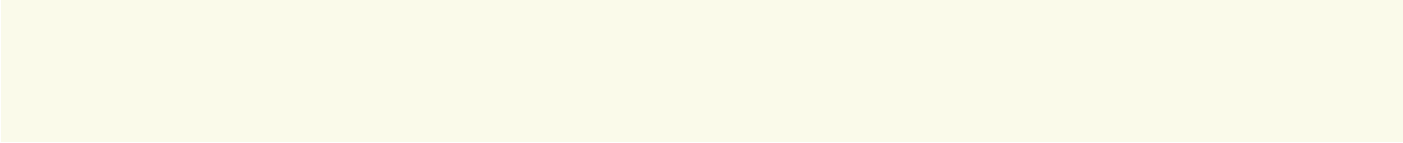
Barlangjuk előtt
ott áll Vackor édesanyja,
s ott Mackor, az édesapja,
és boldogan brummogatva
átölelik őt.

Azt mondja Mackorné asszony:
– Csakhogy látom bocsomat!

Azt mondja az öreg Mackor:
– Aztán majd mesélj sokat!

S leült akkor,
le a két öreggel Vackor,
s volt ott mese, messzehangzó:
mindent elbeszél a boglyos,
lompos,
loncsos

és bozontos,
és bolondos,
és kolontos,
pizén pisze kölyökmackó.

Befejező szavak

Hol volt,
hol nem,
messze,
messze,
volt hát valahol egy boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
Vackor nevű
kicsi medve,
nem is medve,
csak egy apró,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizén pisze kölyökmackó.

Mackó, de milyen!
Aki egyszer is meglátta,
s nézett boglyos bozontjára
és pizén pisze orrára,
szörnyűmód körülcsudálta:
„Ez igen!”

Már e könyv tele,
könyvben ott Vackor neve,
mondja könyvem sok meséje,
milyen dolgok estek véle,
s abban nincs hiba,
milyen mókákat vitt végbe
bozontos öpisesége,
büszke is lehet hírére
egész mackó nemzetsége
sok ija-fija.

Szóm nem tekerem,
nem csűröm-csavarom sokat.
Ismeritek Vackoromat,
láttátok őt Budapesten
valamelyik téli esten,

vagy ha nem láttatok volna,
olvastatok sorról sorra;
szeressétek hát a boglyos,
lompos,
loncsos
és bozontos,
pizén pisze kölyökmackót,
s engedjétek meg nekem
(mert mondtam mesét néhányat,
s köztük eleget vidámat),
hogy versíró ceruzámat
most már letegyem.

